



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ing. M. K.**, bytem X, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **Ing. J. K.**, adresa pro doručování: X, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. září 2016, č. j. KUKHK-26026/UP/2016/Sv,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 15. 11. 2016 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítnul odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „prvostupňový správní orgán“ či „stavební úřad“) ze dne 18. 11. 2014, č. 211/2014, č. j.: MuJc/2014/29136/SU/Zel, sp. zn.: Výst. 2006/8535-2/Ze. Jím správní orgán prvního stupně v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v posledním platném znění (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení dodatečně povolil stavbu: zahradní bazén, Jičín,

X, M. K. (dále jen „Stavba“) na pozemku st. p. X, p. č. X – zahrada v katastrálním území Jičín.

II. Obsah žaloby

Dle žalobce jednal stavební úřad v rozporu s § 2, § 50 odst. 3 a § 64 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a nevyšel z úplně a přesně zjištěného stavu věci.

V první žalobní námitce upozornil, že ke znaleckému posudku Ing. H. ze dne 31. 8. 2009 v průběhu správního řízení opakovaně vznášel oprávněné námitky, na které stavební úřad nereagoval a z úřední povinnosti je neprověřil. Žalovaný se pak s tímto postupem stavebního úřadu ztotožnil, když v napadeném rozhodnutí označil žalobcovy námitky za vyvrácené.

Ve druhé žalobní námitce žalobce konstatoval, že místní šetření stavebního úřadu týkající se negativního vlivu Stavby nesplnilo svůj zákonný účel a neposoudilo skutečný stav poškozování staveb na hranici pozemku. Námitky k průběhu a rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení Stavby uplatnil žalobce v odvolání. Žalovaný se však s nimi vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatováním, že *„není nic neobvyklého, když stavba např. s rozdílnou výškou v průběhu času dosedá“ a „vzniknutí vlasových trhlin obvykle nemají žádný vliv na stabilitu a únosnost konstrukcí stavby, přičemž obdobně tomu bývá, když je k původní (již dosednuté) stavbě přistavena nová část, která postupně dosedá.“* Žalovaný se tedy opět ztotožnil se závěrem stavebního úřadu a v řízení uplatněné oznámení o vzniku trhlin a pronikající vlhkosti do staveb nijak nešetřil a z úřední povinnosti neprověřil.

Žalovaný tak dle žalobce neměl dostatek podkladů pro rozhodnutí, resp. tyto podklady neměl zhodnocené takovým způsobem, aby mohl objasnit skutečný stav věci a dobrat se materiální pravdy.

Navrhl proto, aby krajský soud zrušil nejen napadené rozhodnutí žalovaného, ale i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení Stavby.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

Žalovaný ve svém stručném vyjádření k žalobě toliko plně odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že státní správa pracovala v souladu s platnými předpisy, především pak se správním řádem. Dle jejího názoru vlastník provozních prostor (zřejmě žalobce) nemá „v právním stavu“ dokumentaci stavby v souladu s § 125 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2006“).

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaný výslovný souhlas.

Pokud jde o právní hodnocení věci, krajský soud předestírá, že se předně zabýval otázkou náležitostí jednotlivých žalobních námitek obsažených v podané žalobě. Nemohl totiž přehlédnout, že žaloba nebyla příliš obsáhlá, vlastním žalobním námitkám se žalobce věnoval zhruba v rozsahu poloviny stránky. Navíc v poměrně obecné rovině (k tomu v podrobnostech níže).

Problematickou náležitostí žalobních bodů se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, například jeho rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz. Uzavřel, že důvodem uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. V odůvodnění rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud mimo jiné následující:

„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.“

Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Krajský soud považuje za vhodné upozornit na tyto závěry hned v počátku odůvodnění svého rozhodnutí zejména proto, že dle jeho názoru žalobce v přezkoumávané věci nárokům na specifikaci žalobních bodů dostál, neboť

z obsahu jednotlivých žalobních námitek lze seznat, čeho se týkají a proti čemu prostřednictvím nich žalobce brojí.

Současně je však nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud ve správním soudnictví přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumal-li by soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročil by rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s.

Třeba též zdůraznit, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS

609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná]*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu z 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Žalobce nejprve namítl, že stavební úřad nevycházel ve svém rozhodnutí z úplně a přesně zjištěného stavu věci, neboť nepostupoval v souladu s § 2 a § 50 odst. 3 správního řádu. Podrobněji však tuto výtku nerozvinul. Tedy neuvedl například, jaké další důkazy měl stavební úřad za účelem zjištění skutkového stavu věci ještě provést, nebo jestli snad některé z provedených důkazů bezdůvodně opominul apod. K tvrzení vznesenému v takto vysoké míře obecnosti se krajský soud stěží může vyjádřit.

Stejně tak mu není jasné, proč žalobce vytkl stavebnímu úřadu současně porušení § 64 odst. 3 správního řádu, které umožňuje správnímu orgánu v řízení z moci úřední, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) téhož zákona souhlasí,

z důležitých důvodů řízení přerušit. Žalobce tuto výtku nepodpořil žádným odkazem na konkrétní situaci z přezkoumávaného správního řízení. Krajskému soudu proto nezbyvá, než ve stejné míře obecnosti konstatovat, že porušení uvedené normy ze strany stavebního úřadu v intenzitě, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neshledal.

Po tomto obecném úvodu vznesl žalobce první konkrétnější námitku. Stavební úřad podle něj nereagoval a z úřední povinnosti neproověřil námitky, které žalobce vznesl v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby, a to opakovaně (při jednáních ve dnech 1. 3. 2010 a 6. 9. 2010 a při odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby), proti znaleckému posudku Ing. H. ze dne 31. 8. 2009. Nelíbilo se mu rovněž, že žalovaný se s postupem stavebního úřadu ztotožnil a tyto námitky žalobce označil za vyvrácené.

Těmto žalobním tvrzením krajský soud přitakat nemůže. Připomíná, že problematikou Stavby se stavební úřad zabýval již od podzimu roku 2006, kdy zjistil, že osoba zúčastněná na řízení provádí na shora uvedených pozemcích jako stavebník stavbu zahradního bazénu bez povolení, resp. ohlášení stavebnímu úřadu. Zahájil proto řízení o odstranění stavby. Protože stavebník podal následně žádost o dodatečné povolení stavby, vedl stavební úřad toto správní řízení. Všechny tyto skutečnosti stavební úřad podrobně popsal v úvodu odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. V podrobnostech na ně krajský soud odkazuje. Následně také obšírně popsal průběh tohoto řízení, které trvalo několik let (a to mimo jiné proto, že žalovaný podvkráte rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení).

Stavební úřad dále ozřejmil, které podklady a kým mu byly v průběhu správního řízení předloženy (zejména projektová dokumentace Ing. M., statický posudek Ing. K., znalecký posudek Ing. Ř.), objasnil, proč se za této situace rozhodl nechat vypracovat znalecký posudek soudním znalcem Ing. H., s jakými dotazy se na znalce obrátil a jaký byl jeho postup po vypracování tohoto posudku. Na str. 4 až 6 svého rozhodnutí pak dle názoru krajského soudu stavební úřad velmi podrobně vyhodnotil jednotlivé důkazy a vysvětlil, proč při svých úvahách o tom, zda Stavbu dodatečně povolit či nikoliv, vycházel zejména právě ze závěrů znaleckého posudku Ing. H.. Tedy, že statická závislost Stavby a kolny žalobce (neboť podstatou žalobcova nesouhlasu s dodatečným povolením Stavby a tím i celého sporu je jeho obava z narušení statiky stěny kolny, resp. stěny základu kolny) trvala pouze v době provádění výkopu pro bazén, nicméně po dokončení Stavby se základové poměry z hlediska statických účinků vrátily do původního stavu (v podrobnostech viz odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby).

Na str. 7 až 9 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pak stavební úřad konstatoval námitky vznesené žalobcem při jednání dne 11. 11. 2014 (tedy na závěr správního řízení, při znalosti všech opatřených důkazů) a následně se s těmito námitkami vypořádal. Nečinil tak způsobem, že by bral po řadě jednotlivé námitky a ke každé se vyjadřoval, ale odůvodnil (a to dle krajského soudu způsobem, kterému co do podrobnosti a kvality nemá co vyknout), proč s ohledem na provedené důkazy považuje podstatu žalobcových námitek (viz shora) za nedůvodnou a proč byly naplněny zákonné důvody pro dodatečné povolení Stavby. Dle výše citovaných požadavků Ústavního soudu tedy vystavil onen „*vlastní ucelený argumentační*

systém“, který logicky a v právu rozumně vyložil tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná. Z rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby je zřejmé, podle kterých právních ustanovení stavební úřad rozhodoval, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, které podklady hodnotil, jak se vypořádal s podstatou námitek žalobce coby účastníka řízení a také z jakého důvodu je nepovažoval za relevantní a důvodné. Žalovanému pak nelze vytknout, pokud se s těmito závěry ztotožnil.

Tím se již krajský soud dostává k posouzení druhé žalobní námitky, v níž žalobce konstatoval (a dlužno připomenout, že opět ve velmi obecné rovině), že místní šetření stavebního úřadu nesplnilo svůj účel a že se žalovaný s jeho odvolacími námitkami vypořádal pouze stručně (viz shora bod. II tohoto rozsudku), jinak že závěry stavebního úřadu přebíral a oznámení o vzniku trhlin a pronikající vlhkosti do jeho stavby kolny nijak nešetřil.

Z obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného coby odvolacího orgánu je totiž zřejmé, že rovněž postupoval v zásadě obdobným způsobem jako stavební úřad, tedy neprobíral zvlášť jednotlivé odvolací námitky (jejichž podstata zůstala stejná, jako těch vznesených žalobcem v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně), ale vyhodnotil průběh proběhlého správního řízení a relevantní důkazy provedené stavebním úřadem jako celek, aby následně objasnil, proč skutkové i právní závěry stavebního úřadu považuje za správné, souladné se zákonem a obecně závaznými právními předpisy upravujícími předmětnou problematiku, a z jakých důvodů se s nimi tedy ztotožňuje. Nad rámec závěrů stavebního úřadu se pak na str. 9 napadeného rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobce týkajícími se právě otázky vlasových trhlin objevených se v průběhu správního řízení na stavbě kolny. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že se žalovaný jeho odvolacími námitkami nezabýval. V čem by pak měly být závěry žalovaného chybné či nezákonné (včetně závěrů ohledně trhlin a vlhkosti ve vztahu ke stavbě kolny, obecně pak ohledně poškození kolny v důsledku dodatečného povolení Stavby), pak žalobce znovu nikterak nekonkretizoval.

Krajský soud tak, veden výše uvedenými úvahami, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto mu nezbylo než ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobě zúčastněné na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace však v dané věci nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. červenec 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.